

UNA BONA NOVA PER A QUI?

per ROSER CAMINAL I HOMAR, osb

En aquest moment de la nostra història, l'evangeli d'aquest diumenge planteja ja de bon començament una qüestió de fons: és l'evangeli una bona notícia per a tota la humanitat, per a cada fill i filla, sigui quin sigui el seu moment vital?

Deixant els primers versets de la perícope d'avui, el missatge és molt clar i persistent: «no us neguitegeu, pel menjar i el beure [...] els ocells» que no treballen «el Pare del cel els alimenta». I insistentment continua: «per què us neguitegeu pel que fa al vestit» i ara ens posa per model les flors, que són també «vestides pel Pare del cel».

Anem per passos, i comencem reflexionant sobre nosaltres.

A què som cridats? Què deu ser allò tan vital que Jesús ha experimentat, del Déu que anomena Pare, que li fa viure la vida en pau sense neguit, sense la preocupació pel menjar i el beure?

¿No serà que Déu és el nostre aliment, qui dona sentit, qui unifica de tal manera la nostra vida que ja no ens sentim nus? No serà que només des de la fam i la nuesa podem saber-nos sostinguts i habitats? Diu Carlo Rochetta: «no succeeix res sense que el Pare ho vegi, sense que s'interessi, sense que es commogui i se'n preocupi. No existeix cap esdeveniment en la vida sense que el Pare estigui prop [...] i ofereixi una gràcia d'acceptació, de fortalesa i de superació». Bé, doncs, ja tenim la nostra resposta.

Però, creieu certament que aquestes mateixes paraules que acabem d'escoltar, les podem dir als nostres germans refugiats, a les víctimes de les guerres o de qualsevol tipus de opressió? Tindrem la gosadia de dir-los: «No patiu, el vostre Pare us té comptats tots els cabells, bé sap de què teniu necessitat?»

Malgrat tot, ressonen les paraules del Crist ressuscitat a les dones i als deixebles: aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat.

M'ha impressionat la reflexió del jueu Elie Wiesel, supervivent d'Auswitch. Quan parla de Eichman, de Hess i dels altres botxins diu: «eren éssers humans però es deshumanitzaren, van perdre la seva humanitat. [...] Potser eren bons pares i bons marits, però no eren éssers humans». No s'estan repetint avui a molts llocs del nostre planeta actes com els que ells feren?

Aquest jueu quan es demana on és Déu, respon: «Allà on el deixem trobar» i continua dient: «som responsables els uns dels altres; en la mesura en que els homes ens aproximem més, també ens aproximem més a Déu».

Ja a les portes de la quaresma potser podem deixar que ressoni en nosaltres el crit de Déu: on és el teu germà?, i permetre així que el seu neguit pel menjar i beure es transformi en pau i presència del qui no oblida mai ni un dels seus fills.